

[Nina Andersen.]

navnlig nyttigt for pigerne at vide, hvilke erhvervsmuligheder der er for dem. Jeg tror, at både de og samfundet kunne blive sparet for meget, hvis pigerne kommer ind på den rigtige vej.

Man kunne så spørge, om det er nødvendigt med 3 års udskydelse af revisionen — det er jo 2 år mere end det, som blev foreslået i fjor af den daværende arbejdsminister. Men sammenholder man denne 3 års udskydelse med den højtærede arbejdsministers hensigt om i de kommende 2 finansår at udbygge erhvervsvejledningen, kan jeg godt forstå denne frist; dels går der altså 2 år med udbygningen, dels skal den vel have virket noget, inden man har de til en revision nødvendige erfaringer. I øvrigt står der jo i lovforslaget, at loven skal revideres senest i samlingen 1961-62; revisionen kan altså finde sted på et tidligere tidspunkt, men derom håber jeg at ministeren også vil give os nogle oplysninger i det udvalg, som jeg ved forhandlingernes slutning vil foreslå nedsat. I øvrigt kan jeg tilsige mit partis velvilje ved behandlingen af dette lovforslag.

Kryger: Som vi allerede har hørt af det ærede medlem fru Nina Andersen, må vi forvente, at dette lovforslag vil gå i udvalg; men jeg skal alligevel i dag fremsætte nogle ganske enkelte bemærkninger om den højtærede arbejds- og boligministers forslag om udskydelse af revisionen af lov om erhvervsvejledning til folketingsåret 1961-62.

På mit partis vegne kan jeg anbefale denne udskydelse, såfremt der ikke kan blive mulighed for i udvalget at finde frem til sådanne ændringer, at udskydelsen kunne blive overflødig. Jeg må dog udtrykke min forundring over, at vi nu igen af en socialdemokratisk minister får forelagt et forslag om forlængelse af denne lov. Sidst vi drøftede denne sag, i foråret 1957, blev forlængelsen motiveret med, at man ikke havde tilstrækkeligt materiale til sin rådighed, så man kunne udarbejde forslag til revision af loven. Som jeg nævnte dengang, blev loven ved sin vedtagelse i 1953 til navnlig under hensyn til de store år-gange, der ville melde sig på arbejdsmarkedet i tiden fra 1953-54 til omkring 1960,

da man jo regner med at tilgangen til arbejdsmarkedet igen vil være nedadgående. Jeg husker også, hvorledes den højtærede ministers partifælle, det ærede medlem fru Nina Andersen, kritiserede den tidligere socialminister, det ærede medlem hr. Poul Sørensen, fordi han ikke handlede hurtigt nok ved denne lovs gennemførelse.

Det er i dag anden gang, vi får forelagt forslag om forlængelse af denne lov med den motivering, at det forhåndenværende materiale ikke giver mulighed for fremsættelse af et forslag til revision af loven, og jeg vil gerne hertil knytte enkelte bemærkninger.

Såvidt jeg ved, er der i øjeblikket ansat 25-30 erhvervsvejledere ude omkring i landet i tilknytning til arbejdsanvisningskontorerne, og da jeg må formode, at det ikke bare er papir, vi længes efter og trænger til, synes jeg, at hvis disse erhvervsvejledere i løbet af den tid, de har virket, har udført deres arbejde på en fornuftig og forsvarlig måde, måtte man have kunnet indhøste i hvert fald nogle erfaringer af deres arbejde. Det kan jo nok give anledning til nogen forundring, eftersom loven nu har fungeret i nogle år, at den højtærede arbejds- og boligminister ikke i bemærkningerne til nærværende lovforslag har kunnet pege på resultater fra disse arbejdsanvisningskontorer.

Jeg kunne tænke mig, at årsagen til, at man ikke i dag har noget tilstrækkeligt erfaringsgrundlag, som giver den højtærede minister mulighed for at fremsætte et fuldt udarbejdet lovforslag, er den, at loven ikke har virket helt efter sin hensigt. Jeg mener, det er uheldigt — og det har jeg givet udtryk for tidligere — at erhvervsvejledningen er blevet knyttet til arbejdsanvisningskontorerne, idet jeg mener at have konstateret, at mange, der ellers kunne tænke sig at få erhvervsvejledning, ikke kan tænke sig at søge denne på et arbejdsanvisningskontor. Når nu loven skal drøftes i udvalg, tror jeg derfor, man må forsøge at finde en løsning i den retning, at det bliver skolerne, der i forbindelse med arbejdsmarkedets organisationer, arbejdernes som arbejdsgivernes, skal løse denne opgave. Skolen kender den unges forudsætninger langt bedre end erhvervsvejlederen, hvis kendskab måske bygger på en